

Plenarforsamlingen vedtog den 12. december 1957 enstemmigt (med 65 stemmer, heriblandt de nordiske lande) at følge indstillingen fra det særlige politiske udvalg.

11. Revision af FN's pagt.

(Dagsordenens punkt 22).

I henhold til den i De Forenede Nationers pagt, art. 109, stk. 3, indeholdte bestemmelse om, at der på FN's 10. plenarforsamling skulle fremsættes forslag om indkaldelse af en almindelig konference af medlemsstaterne med henblik på en revision af pagten, vedtog FN's 10. plenarforsamling den 21. november 1955, at der på et passende tidspunkt skal indkaldes en almindelig medlemskonference til behandling af spørgsmålet om en sådan revision (se beretning om 10. plenarforsamling spalte 517). Samtidig nedsattes en af repræsentanter for samtlige medlemsstater bestående særlig komité, som i samråd med generalsekretæren skulle overveje spørgsmålet om, hvor og hvornår konferencen skal finde sted, samt om konferencens organisation og forretningsorden.

Komiteen trådte sammen den 3. juni 1957 og vedtog at indstille til plenarforsamlingen, at den fortsat skal bestå og aflægge beretning ikke senere end 14. plenarforsamling 1959.

Resolutionen blev bekræftet af plenarforsamlingen den 14. oktober 1957 med 54 stemmer (deriblandt de nordiske lande), ingen imod, medens 9 lande (de østeuropæiske) undlod at stemme.

12. Finansiering af Suez-kanalens rydning.

(Dagsordenens punkt 64).

Den 14. december 1957 vedtog plenarforsamlingen en resolution om finansiering af Suez-kanalens rydning ved hjælp af en tillægsafgift på skibsfarten gennem kanalen. 54 lande stemte for resolutionen, herunder bl. a. de nordiske og vesteuropæiske lande, Indien, Japan, Liberia, Panama og USA. Ingen stemte imod, mens 19 lande afholdt sig fra at stemme (Burma, Cambodia, Ceylon, Irak, Israel, Jordan, Malaya, Saudi-Arabien, Ægypten, Æthiopien og østblokken).

I resolutionen henstiller plenarforsamlingen, at tilbagebetalingen af de i forbindelse med Suez-kanalens rydning ydede

låneforskud finansieres ved at pålægge trafikken gennem kanalen en særavgift på 3 pct. af de normale afgifter. Denne særavgift skal indbetales til en særlig FN-konto, og der skal indledes forhandlinger med den ægyptiske regering og andre interesserede om fremgangsmåden ved afgiftens opkrævning. Samtidig bemyndiges De Forenede Nationers generalsekretær til at foretage de nødvendige skridt for at gøre ordningen virksom. Endelig anmoder plenarforsamlingen medlemsstaternes regeringer om at samarbejde med De Forenede Nationers generalsekretær, for at de forskud, der er blevet indbetalt til De Forenede Nationer til finansiering af Suez-kanalens rydning, kan blive refunderet de lande, som har ydet forskuddene. (Blandt disse lande er Danmark, som har indbetalt 1/2 million dollars eller ca. 3,5 mill. kr.).

Den af plenarforsamlingen vedtagne betalingsordning bygger på frivillighed, da FN mangler kompetence til at gennemtvinge betaling; men det er ved resolutionens vedtagelse forudsat, at i det mindste det store flertal af skibe betaler særavgiften.

Danmarks repræsentant, ambassadør *Eskelund*, afgav forinden afstemningen en udtalelse, hvori han understregede, at den danske regering ville have foretrukket, at finansieringen af kanalrydningen, en opgave, hvis løsning skete i alle nationers interesse, udelukkende var blevet betragtet som et FN-anliggende, således at FN som sådan afholdt omkostningerne herved og fordelte disse i overensstemmelse med den normale fordelingsskala for medlemslandenes bidrag til organisationen. Under de foreliggende omstændigheder og under hensyn til, at en anden løsning ikke forekom mulig, ville Danmark dog stemme for resolutionen om at finansiere Suez-rydningen ved hjælp af en tillægsafgift på skibsfarten. Danmarks tilslutning til denne resolution skete imidlertid i tillid til, at samtlige implicerede lande samt disses redere og ladningsejere ville samarbejde loyalt om den foreslåede ordning og rette sig efter den.

Australien og Holland ville ligesom Danmark have foretrukket, at rydningsudgifterne var kommet til at påhvile FN som sådan. Den *hollandske* delegerede fremhævede, at den vedtagne løsning kun kunne føres ud i livet med held, hvis såvel den